

Arrest

nr. 272 269 van 4 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, doet een verzoek om internationale bescherming op 22 juni 2021.

1.2. Op 3 september 2021 werd verzoeker gehoord door het gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 30 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Somalische staatsburger, een moslim van Hawiye origine en afkomstig te zijn van El Dheer. U verbleef regelmatig in Mogadishu voor uw werk.

U heeft Somalië verlaten op 19 juni 2019 nadat u verschillende keren werd aangevallen door Al Shahaab omwille van uw samenwerking met de overheid in uw district. U geraakte gewond bij één van de aanvallen. Uw vader overleed door de schrik en uw neef overleed na een aanval, evenzo twee collega's. Omdat u niet meer kon terugkeren naar huis, bent u – uit vrees voor uw leven – gevlucht uit Somalië. Bij terugkeer vreest u Al Shahaab. U vertrok samen met uw dochter A M., S. (OV X) omdat u schrik had dat ze besneden zou worden door haar grootmoeder. Uw zoon A. A. verblijft eveneens in België.

U verliet Somalië op 19 juni 2019. Vervolgens reisde u via Turkije naar Griekenland, waar u op 9 september 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Kort na jullie aankomst had uw dochter twee maal medische hulp nodig omwille van de problemen met haar oog. Er werd een MRI-scan uitgevoerd, en ijzersiroop voorgeschreven. Omdat u geen Amka-document had, kon u geen verdere hulp verkrijgen. Op 27 november 2020 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Omdat u een beschermingsstatus werd verleend, en het opvangcentrum waar u op dat moment verbleef de deuren dichtdeed, moest u het opvangcentrum verlaten. U werd niet overgeplaatst naar een ander centrum omdat u een verblijfsstatus had gekregen. U werd doorverwezen naar Helios, wat geen resultaat opleverde. Op dat moment werd ook uw leefloon stopgezet. U vond een job in de landbouw als sinaasappelplukker. U verbleef gedurende vier tot vijf maanden, samen met uw dochter, op het domein van de landbouwers. Midden mei 2021 verhuisde u met uw dochter naar Athene. U vond er werk in een restaurant met een winkeltje. In de kerk waar u naartoe ging, kwam u in contact met enkele Somalische vrouwen. Uw dochter kon toen bij de vrouw binnen overnachten. Omwille van de religie kon u niet bij hen overnachten. U sliep echter wel op hun domein, maar op de binnenkoer. Omdat u geen onderdak vond, besloot u Griekenland te verlaten.

U verliet Griekenland op 19 juni 2021. Met het vliegtuig reisde u naar België, waar u diezelfde dag aankwam en op 22 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Griekenland vreest u wederom problemen te kennen. U vreest er geen huis, geen inkomen en geld te hebben, en eveneens medisch niet geholpen te zullen worden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de eerste pagina van het paspoort van uw dochter (d.d. 13/02/2019), uw originele Somalische werkkaart (d.d. 15/02/2016), medische documenten van uw dochter uit Somalië, Turkije en Griekenland en uw eigen Belgische medische documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen procedurele noden opwierp (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, d.d. 27/07/2021) stelde u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud last te hebben van een hoge bloeddruk en ziek te zijn. U stelde wel te kunnen antwoorden op de vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 03/09/2021, CGVS, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud legde u vervolgens enkele medische documenten neer (CGVS, p. 19). De documenten maken gewag van visusverlies, pijn ter hoogte van het rechteroog en cataract. In het attest wordt evenwel nergens gesteld dat uw deelname aan het persoonlijk onderhoud onmogelijk is, noch worden aanbevelingen gedaan naar het onderhoud toe. Evenwel werd u gewezen op het nemen van een pauze indien u hier de nood toe voelde en werd tussendoor ook gevraagd hoe u zich voelde (CGVS, p. 3, p. 7). U noch uw advocaat hebben op enig moment aangegeven dat uw fysieke problemen een impact hadden op uw vermogen om op adequate wijze aan het persoonlijk onderhoud deel te nemen. Evenmin kan dit uit het verloop van de persoonlijke onderhouds afgeleid worden. Uit uw verklaringen tijdens het onderhoud op het CGVS blijkt dat u duidelijk op de vragen heeft kunnen antwoorden, wat u ook bevestigde aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk door te stellen alle vragen begrepen te hebben via de tolk

(CGVS, p. 19). Uit niets in de weergave van het onderhoud blijkt dat u niet in staat was om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, meer specifiek op basis van uw eigen verklaringen en de Eurodac-hit, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, p. 4 – 5; verklaring DVZ, d.d. 27/07/2021, vraag 30, p. 12).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijking van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in

een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van huisvesting, gezondheidszorg, het verkrijgen van een uitkering en onderwijs (CGVS, p. 6, p. 8) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaart dat u als begunstigde van de subsidiaire beschermingsstatus geen huisvesting verkreeg, uw leefloon werd stopgezet en u geen medische verzorging of scholing kon vinden voor uw dochter (CGVS, p. 6, p. 8). Nadat u uw verblijfsvergunning ontvangen heeft, met name op 27 november 2020, stelt u dat het geld gestopt werd en dat u uit het opvangcentrum werd geplaatst, net zoals iedereen die op dat moment een verblijfsvergunning had ontvangen omdat het centrum ging sluiten (CGVS, p. 5, p. 9, p. 10). In dit verband dient te worden opgemerkt dat, hoewel u drie keer ging gaan informeren bij Helios voor een huisvesting en drie keer langsging bij enkele immobiliënkantoren in Thessaloniki, u na januari 2021 hiertoe geen pogingen meer heeft ondernomen (CGVS, p. 9). U gevraagd of u ooit bij andere vluchtelingenorganisaties dan Helios ten rade ging, stelt u dat er geen andere zijn. U had hier geen informatie over en het werd u nooit verteld (CGVS, p. 9). Nadat u echter uit het opvangcentrum werd gezet, vond u meteen onderdak bij de landbouwers waarbij u op dat moment werkte (CGVS, p. 10). Midden mei 2021 besloot u naar Athene te verhuizen omwille van uw dochter.

U regelde toen een slaappleats bij enkele Somalische vrouwen. Uw dochter kon steeds bij hen terecht, maar kwam zelf bij u slapen bij mooi weer (CGVS, p. 10). U sliep toen steeds op de binnenkoer (CGVS, p. 5, p. 10, p. 11). Echter, hoewel u stelt dat Helios ook actief was in Athene, ging u niet meer bij hen informeren, noch heeft u aan de Somalische vrouwen hulp gevraagd op vlak van huisvesting (CGVS, p. 11). Ook wat betreft het verkrijgen van een leefloon of een uitkering heeft u zich niet verder geïnformeerd. U stelt niet naar de Griekse overheid te zijn geweest, noch naar de gemeente en enkel de sociale dienst van het opvangcentrum te kennen (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaart u – u gevraagd of u in Athene nog gaan informeren bent naar een leefloon – dat u te horen kreeg van de Somalische vrouwen dat dit niet bestaat daar (CGVS, p. 12, p. 13). Dat u zich zelf niet geïnformeerd heeft, is niet ernstig. Verwacht kan dan ook worden dat u de nodige inspanningen levert om uw rechten te doen gelden als begunstigde van internationale bescherming. Bovenstaande vaststellingen nopen er echter toe te besluiten dat u onvoldoende inspanning heeft geleverd om een eigen huisvesting te vinden. Daarenboven dient te worden aangestipt dat u werk vond nadat u een verblijfsvergunning kreeg, en stelt u dat u met dit inkomen kledij en eten kon kopen, eveneens droeg u dagelijks uw steentje bij op financieel vlak toen de Somalische vrouwen een maaltijd voorzagen (CGVS, p. 11, p. 13), waardoor kan worden aangenomen dat u uw rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland kan doen laten gelden.

Wat betreft uw verklaringen dat u geen scholing kon vinden voor uw dochter, hiermee verwijzend naar het gegeven dat er geen school was in het opvangcentrum, dient te worden opgemerkt dat u noch bij Helios, noch in Thessaloniki of in Athene zelf op zoek bent gegaan naar een school voor uw dochter (CGVS, p. 8, p. 13). Niets wijst er dan ook op dat uw dochter geen recht had op onderwijs in Griekenland of hier geen toegang toe zouden hebben gehad.

Dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd werden, blijkt verder ook nog uit uw verklaringen dat u in staat was om een job te vinden nadat u het opvangcentrum diende te verlaten en uw zoon A. u bijstond om een vliegtuigticket te regelen voor u en uw dochter (CGVS, p. 5, p. 6, p. 10). Het feit dat u beschikte over een netwerk, alsook dat u beschikte over de nodige middelen om uw vertrek naar België te bewerkstelligen, getuigt van een voldoende mate van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Bijgevolg kan ook worden verwacht dat u in staat was om uw rechten te doen gelden in Griekenland.

Tot slot kaart u het gebrek aan medische verzorging voor uw dochter aan (CGVS, p. 7, p. 8). Als reden hiervoor verwijst u steeds naar het Amka-document (CGVS, p. 8, p. 14, p. 16, p. 17, p. 18). U verklaart dat dit document werd stopgezet door de Griekse overheid in juli 2019. Omdat u pas aankwam in september 2019 heeft u aldus nooit de kans gehad om dergelijk document te verkrijgen, waardoor u geen beroep kon doen op de geschikte medische zorg voor uw dochter (CGVS, p. 8). Hoewel u stelt in 2021 gehoord te hebben dat bepaalde medebewoners dit document toch konden verkrijgen, en u advies vroeg aan deze personen, ondernam u geen verdere pogingen om het Amka-document te verkrijgen (CGVS, p. 14). U stelt dat enkel personen met een ernstige ziekte dergelijk document verkregen (CGVS, p. 14, p. 15, p. 16, p. 18). Dit is vanzelfsprekend geen vergoelijking voor uw nalatende houding, daar uw dochter een tumor had aan het oog, hetgeen eveneens als ernstige ziekte kan worden beschouwd. Op basis van de beschikbare informatie blijkt dat de mogelijkheid tot een Social Security Number (AMKA) wel degelijk werd stopgezet door de Griekse overheid voor alle asielzoekers, doch werd het systeem van Provisional Insurance and Health Care Number (PAAYPA) geactiveerd vanaf april 2020. De bedoeling is om PAAYPA te voorzien op het moment dat asielzoekers hun tijdelijke verblijfskaart ontvangen. Hieruit blijkt verder nog dat, indien men een verblijfsvergunning verkrijgt, dit systeem na een maand wordt overgezet naar AMKA. Hoewel er nog wat problemen waren bij de opstart en implementatie van dit nieuwe systeem, verzoekers slechts mondjesmaat het systeem kunnen verwerven en ook de coronapandemie zijn invloed had, blijkt de mogelijkheid om toegang te hebben tot de gezondheidszorg wel degelijk te bestaan. U heeft echter onvoldoende inspanningen geleverd om PAAYPA of AMKA te verkrijgen. Zo vroeg u enkel advies bij de sociale dienst van het opvangcentrum inzake AMKA (CGVS, p. 15, p. 16, p. 17). In het ziekenhuis verwezen ze u wederom door naar de sociale dienst van het opvangcentrum die een aanvraag moest doen bij de overheid. U weet immers niet of uw sociaal assistent toen effectief een aanvraag voor u heeft ingediend (CGVS, p. 17). Nadat u uw verblijfsvergunning verkreeg, bent u echter niet meer naar het ziekenhuis terug gegaan, noch bent u op andere manieren op zoek gegaan naar medische hulp, noch maakte u zelf een afspraak, noch vroeg u advies aan de Griekse landbouwers waarbij u verbleef (CGVS, p. 16, p. 17, p. 18). U deed dit niet omdat u zich focuste op overleven, omdat u de taal niet sprak of niet wist welke stappen u moest ondernemen (CGVS, p. 17, p. 18). Dit is niet ernstig. Verwacht mag dan ook worden dat u ernstige pogingen ondernam om AMKA te verkrijgen voor uw dochter.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat ook toen u in Athene verbleef, u geen verdere stappen ondernam (CGVS, p. 18). Evenmin heeft u voor uw eigen medische problemen hulp gezocht in Griekenland (CGVS, p. 19).

Daar waar u stelt geen medische verzorging te kunnen verkrijgen voor uw dochter, stelt u twee keer naar het ziekenhuis te zijn geweest in Griekenland (CGVS, p. 16). De eerste keer was kort na uw aankomst, waarbij u stelt dat er een MRI-scan werd gedaan en u geholpen werd (CGVS, p. 16). De tweede keer stelt u een ijzersirop te hebben verkregen (CGVS, p. 16). U kan dit echter niet meer situeren in de tijd. U gevraagd of u nog in het opvangcentrum verbleef, bevestigt u, waardoor kan worden aangenomen dat dit zich afgespeeld heeft voordat u een verblijfsvergunning kreeg (CGVS, p. 16). Hoewel u op dat moment geen AMKA had, werd u wel steeds toegelaten tot het ziekenhuis, en kreeg u de meest noodzakelijke zorg op dat moment. Dat u niet meteen werd geholpen, kan om allerlei redenen zijn.

Met betrekking tot uw medische problematiek en deze van uw dochter, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet nog worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft het feit dat de geldigheid van uw verblijfsvergunning in Griekenland ondertussen verlopen is (CGVS, p. 5), dient nog opgemerkt te worden dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, de verblijfsvergunningen in wezen beperkt zijn in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De door u neergelegde documenten kunnen niets aan bovenstaande analyse wijzigen. U legt de eerste pagina van het paspoort van uw dochter en uw Somalische werkkaart neer, hetgeen jullie Somalische nationaliteit aantoont en hier niet ter discussie staat. De medische documenten van u en uw dochter bevestigen jullie beide medische problematieken, hetgeen eveneens niet wordt betwist. Zoals reeds eerder werd aangetoond heeft u onvoldoende inspanningen geleverd om AMKA of medische hulp te verkrijgen in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker wijst er vooreerst op, onder verwijzing naar de NANSSEN NOTE 20-2, *“Personen met een internationaal beschermingsstatuut in een andere EU-Lidstaat”* van 13 augustus 2020 en het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17 en C-319/17 dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielaanvraag geenszins onontvankelijk kan worden verklaard indien een terugkeer naar Griekenland zou betekenen dat de asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme materiële deprivatie. Hij stelt dat de vraag vanaf wanneer er sprake is van een situatie van een mensonwaardige situatie moet worden beoordeeld in functie van het profiel van de asielzoeker. Verzoeker stelt dat in augustus 2021 een bijzonder omstandig en gedocumenteerd rapport is verschenen over de levensomstandigheden van de begunstigden van internationale bescherming in Griekenland: ACCORD - Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, *“Griekenland: Versorgungslage und Unterstützungsleistungen für (nach Griechenland zurückkehrende) Personen mit internationalem Schutzstatus [a-11601]”*, 26 August 2021 www.ecoi.net. Verzoeker stelt algemeen dat de situatie van terugkeerders nog zwaarder is dan de situatie van personen die in Griekenland zijn gebleven omdat ze geen toegang meer hebben tot de weinige beschikbare hulpdiensten (bijvoorbeeld Helios) omdat ze geen documenten meer hebben en omdat ze geen enkele vorm van ondersteuning krijgen bij hun terugkeer. Hij citeert ter staving het bovenvermelde rapport van ACCORD alsook Mobile info team, *“The Living Conditions of Applicants and Beneficiaries of International Protection. Evidence of Greece’s Failure to Provide Sustainable Accommodation Solutions, Mobile Info Team”*, February 2021. Verzoeker betoogt, steeds citerend uit het rapport van Accord, dat geen noodopvang beschikbaar is bij aankomst en dat de terugkeerder zich voor het bekomen van documenten enkel kan wenden tot Griekssprekende centra, die bijgevolg niet toegankelijk zijn voor terugkeerders; dat de wachttijden om documenten te verkrijgen uiterst lang zijn en kunnen oplopen tot één jaar, gedurende dewelke de terugkeerder geen toegang heeft tot sociale zekerheid en dat zij die voldoende middelen hebben om opvang te betalen, geen integratiebegeleiding hebben om actief te worden op de arbeidsmarkt en zelfstandig te kunnen overleven na een zekere periode. Verder wijst verzoeker er op dat terugkeerders het in de praktijk aan sociale zekerheidsuitkeringen ontbreekt omdat ze in de praktijk niet weten hoe ze deze kunnen aanvragen en dat bijvoorbeeld de vereisten voor een leefloon dermate streng zijn dat er geen toegang is tot uitkeringen, zoals bijvoorbeeld het vereiste bewijs dat men reeds 6 maanden een woning officieel huurt. Verder stelt verzoeker dat terugkeerders geen toegang hebben tot Helios, het enige project dat hulp biedt voor huisvesting, dat sociale woningen maar beschikbaar zijn na vijf jaar verblijf in Griekenland en dat opvang voor daklozen en soepkeukens niet toegankelijk zijn wegens de strenge voorwaarden (geen gezinnen met kinderen, beschikken over documenten, slechts enkele weken opvang) of wegens het uiterst beperkt aantal beschikbare infrastructuur. Verzoeker betoogt verder dat er geen toegang is tot gezondheidszorg zonder geldige documenten en dat zij alle kosten zelf moeten dekken, dat er geen psychologische hulp beschikbaar is, dat om toegang tot de arbeidsmarkt te hebben de betrokkene moet beschikken over de vereiste documenten, er onvoldoende ondersteuning is voor integratie op de arbeidsmarkt, taallessen niet beschikbaar zijn voor terugkeerders en het enige beschikbare project Helios niet voor hen toegankelijk is en dat de toegang van kinderen tot de school zeer problematisch is.

Verzoeker citeert vervolgens rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021, die volgens verzoeker weliswaar niet bindend is voor de zetel, maar relevante landinformatie bevat (Uitspraak 202005934/1/V3, ECLI:NL:RVS:2021:1626, 28 juli 2021). Hij wijst er op dat in februari en maart 2021 twee relevante landenrapporten werden gepubliceerd: RSA, *“Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights”*, march 2021 (internetlink) en Mobile info team, *“The Living Conditions of Applicants and Beneficiaries of International Protection. Evidence of Greece’s Failure to Provide Sustainable Accommodation Solutions, Mobile Info Team”*, February 2021 (internetlink). Hij stelt dat uit het rapport van RSA blijkt dat de afwezigheid van een geldige verblijfsvergunning tot gevolg heeft dat er geen toegang meer is tot sociale bijstand, en citeert ter staving het RSA rapport; terwijl het rapport van Mobile team bevestigt dat de toegang tot documenten het meest problematisch is voor personen die terugkeren naar Griekenland na een verblijf in een andere Europese Lidstaat en citeert ter staving uit dit rapport. Vervolgens meent verzoeker, steeds citerend uit het RSA rapport, dat dit rapport aantoont dat sociale zekerheidsuitkeringen nauwelijks beschikbaar zijn ingevolge de vereiste van een vast adres, dan wel jarenlang verblijf in Griekenland en dat terugkeerders geen enkele begeleiding hebben noch toegang hebben tot sociale huisvesting.

Verzoeker wijst er op dat het *in casu* gaat om een gezin, bestaande uit een vader en zijn minderjarige dochtertje en dat beiden medische problemen hebben. Het dochtertje heeft een tumor in het oog (hemangioma), waarvoor analyse bezig is in België. De vader heeft nood aan constante medische opvolging en maakt zijn medisch dossier van de laatste maanden over. Hij stelt dat van juni tot heden er 14 medische interventies zijn geweest en dat verzoeker ook medicatie kreeg voorgeschreven en dat in oktober consultatie is voorzien bij de dienst oftalmologie wegens ernstig visusverlies en oogpijn. Verzoeker citeert vervolgens uit de notities van het persoonlijk onderhoud waar hij de redenen uiteenzette waarom hij niet kon terugkeren naar Griekenland en waar hij verklaarde dat hij niet langer in het bezit is van zijn verblijfsdocumenten. Zelfs indien hij er in slaagt om deze op te vragen, zal dit kennelijk onredelijk duren, zo stelt verzoeker. Ten tweede voert verzoeker aan dat hij niet in staat was in opvang te voorzien voor hem en zijn zieke dochter. Hij stelt dat hij aanvankelijk in de landbouw werkte, waar hij opvang genoot maar wijst er op dat dit werk tijdelijk van aard is (oogst) en bovendien werd zijn dochtertje ziek, waardoor hij moest verhuizen naar Athene: "...". Verder was de opvang niet menswaardig volgens verzoeker aangezien hij buiten diende te slapen op een koer van een woning en zijn dochter binnen kon slapen bij Somalische vrouwen: "...". (notities PO, p. 5 en 21).

Verzoeker betoogt vervolgens dat het CGVS ondergeschikt ten onrechte oordeelt dat het gebrek aan huisvesting zijn eigen schuld zou zijn omdat hij zou nagelaten hebben zich te informeren om een sociale woning/leefloon te krijgen. Hij verwijst naar zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij wel degelijk naar opvang heeft geïnformeerd door zich drie keer aan te melden bij Helios en daarnaast ook heeft geïnformeerd op de private huurmarkt, wat niet haalbaar was omdat hij niet voldoende verdiende "...". (notities PO, p. 5 en 18). Hij verklaarde ook dat er geen andere organisaties zijn dan Helios die hulp aanbieden, wat ook blijkt uit de beschikbare landeninformatie. Het CGVS kon dus volgens verzoeker niet wettig oordelen dat het de fout van verzoeker zou zijn dat hij geen opvang genoot. Verzoeker meent verder dat hij wettelijk niet in aanmerking kwam voor het leefloon aangezien hij geen AMKA kaart noch een vast adres had. Ondergeschikt waren noch het leefloon noch inkomsten uit arbeid toereikend om op menswaardige wijze te kunnen overleven in Griekenland, waarbij verzoeker citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20 en 6.

De opmerking van het CGVS dat verzoeker voldoende zelfredzaam zou zijn aangezien hij werk had gevonden en een zoon heeft in België die hem financieel zou kunnen ondersteunen, is onterecht volgens verzoeker want indien hij over een netwerk zou beschikken, zou hij dan werkelijk in open lucht hebben moeten slapen? Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij geen contacten meer had in Griekenland en hoewel zijn zoon in België woont, is de relatie tussen beide niet van aard dat hij door zijn zoon werd ondersteund, wat blijkt uit zijn verklaringen dat de financiële hulp van zijn zoon uiterst beperkt bleef.

Ten derde stelt verzoeker dat het gezin tijdens zijn hele verblijf in Griekenland verstoken bleef van reguliere medische zorgen en dit door toedoen van de overheid. Hij wijst er op dat hij in Griekenland is aangekomen in december 2019 en een internationale beschermingsstatus heeft gekregen in november 2020 en stelt dat uit het AIDA rapport blijkt dat in deze periode asielzoekers geen AMKA-kaart meer kregen van de overheid, wat tot gevolg had dat ze geen toegang meer hadden tot medische zorgen (tenzij dringende medische hulp). Dit blijkt ook uit zijn verklaringen, zo betoogt verzoeker: *"Ten onrechte stelt het CGVS dat verzoeker daadwerkelijk medische hulp had gekregen. Hij diende zijn dochtertje aan te bieden bij de spoed in het ziekenhuis, waar hij uitsluitend dringende medische zorgen kreeg omdat hij geen AMKA-kaart had. Bij zijn terugkeer naar het centrum, deelde zijn sociale assistente mee dat zijn dochtertje niet in aanmerking kwam voor een AMKA-kaart (adm. dossier, p. 27):"...* Verzoeker meent ook dat het CGVS hem ten onrechte verwijt dat hij na zijn gedwongen vertrek uit het centrum geen inspanningen meer zou hebben verricht om een AMKA-kaart te krijgen. Hij wijst er op dat hij de taal niet sprak om effectief zijn rechten te kunnen doen gelden en dat de personen van wie hij hoorde dat zij toch nog een medische kaart hebben gekregen, asielzoekers waren die effectief begeleid werden door de sociale assistente in het opvangcentrum die voor hen een aanvraag had gedaan. Verzoeker meent dat bovendien uit het AIDA-rapport blijkt dat voor de groep tot wie verzoeker behoort de situatie nog steeds niet rechtgezet werd en citeert uit dit rapport. Verzoeker meent dat er dus geen enkele zekerheid is dat hij überhaupt een nieuwe medische kaart zou hebben gekregen, indien hij een sociale assistente zou hebben gehad.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij tot op heden geen medische kaart noch verblijfsdocumenten meer heeft en indien hij er alsnog zou in slagen om hiervoor een aanvraag in te dienen, het antwoord zo lang op zich zal laten wachten dat hij en zijn dochtertje gedurende een onredelijk lange periode dreigen verstoten te worden van medische hulp. Hij wijst er ook op dat het CGVS niet wettig kan oordelen dat het hem ontbrak aan inspanningen nadat hem reeds herhaaldelijk was meegedeeld dat hij niet in aanmerking kwam voor bepaalde zorgen of diensten.

Verzoeker besluit dat hij bij een terugkeer naar Griekenland wel degelijk dreigt terecht te komen in een onmenselijke en vernederende situatie, wat strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker vraagt de beslissing te hervormen, de asielaanvraag ontvankelijk te verklaren en het statuut van erkend vluchteling, ondergeschikt subsidiaire bescherming te willen toedienen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift

Stuk 1. Aanstelling Pro Deo raadvrouw;

Stuk 2. Bestreden beslissing;

Stuk 3. Medisch dossier.

3. Aanvullende nota

3.1. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 27 oktober 2021 neer waarbij verzoeker bijkomende medische documenten overmaakt. Hij voegt, naast de aanstelling pro deo en de bestreden beslissing volgende stukken toe aan de aanvullende nota:

Stuk 3: Medisch dossier;

Stuk 4: Aanvullende medische attesten.

3.2. Verzoeker legt een tweede aanvullende nota neer dd. 15 april 2022 waarin uit het rapport ACCORD – Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation, “*Anfragebeantwortung zu Griechenland: Versorgungslage und Unterstützungsleistungen für Personen mit internationalem Schutzstatus [a-11812-1] (Response, German)*” geciteerd wordt, alsook uit een brief van juni 2021 aan de Europese Commissie, ondertekend door 6 Europese ministers, en waarin volgende aanvullende medische informatie wordt ter kennis gebracht:

Stuk 3: Medisch dossier;

Stuk 4: Aanvulling medisch dossier.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: *Ibrahim e.a.*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie. Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 82-85). Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punten 86-87). Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming

heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, *Ibrahim*, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*. In het arrest *Addis* heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat *“de autoriteiten van een lidstaat”* hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, *Addis tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38).

Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 89). Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90).

Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest *Addis* herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, *Addis*, punt 52).

4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat het EURODAC Search Result ‘M’ aanduidt voor verzoeker en GR1XIO(...) (Eurodac Search Result van 22 juni 2021). *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker internationale bescherming verkreeg in Griekenland. Verzoeker verklaart dat hij in Griekenland subsidiaire bescherming kreeg, in november 2020 een verblijfsvergunning heeft gekregen die één jaar geldig was, dat deze vergunning nu verlopen is en dat hij Griekenland heeft verlaten met zijn dochter op 19 juni 2021 (notities PO, p. 4-5). De verklaringen van verzoeker met betrekking tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming en de duur van zijn verblijfsvergunning worden niet betwist door verwerende partij.

Beide partijen brengen landeninformatie bij met betrekking tot de situatie van statushouders in Griekenland, waaronder AIDA, *“Country Report Greece –Health Care”*, Update 2020, juni 2021, Greek

Reporter, "Asylum seekers to Get Social Security Number in Greece in Apparent Policy U-Turn", 3/02/2020; CHEERinGREECE, FAQ: AMKA/PAAYPA; RSA, "Beneficiaries of international protection in Greece Access to documents and socio-economic rights", march 2021 (internetlink) en Mobile info team, "The Living Conditions of Applicants and Beneficiaries of International Protection. Evidence of Greece's Failure to Provide Sustainable Accommodation Solutions, Mobile Info Team", February 2021 (internetlink), ACCORD – Austrian Centre for Country of Origin and Asylum Research and Documentation. "Anfragebeantwortung zu Griechenland: Versorgungslage und Unterstützungsleistungen für Personen mit internationalem Schutzstatus" [a-11812-1] (Response, German).

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt onmiskenbaar dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot o.a. huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water.

Indien uit de door verzoeker voorgelegde informatie niet kan worden besloten dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland a priori een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen, blijkt wel dat er sprake is van een zeer preciaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid is geboden bij de beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft gekregen in geval van terugkeer naar Griekenland.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

Verder wordt in paragraaf 90 van het voormelde arrest *Ibrahim e.a.* ook gesteld dat sprake is van een reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 4 van het Handvest, indien de verzoeker buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die "*negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid*". In paragraaf 93 wijst het Hof nog verder op de "*bijzondere kwetsbaarheid*". Deze gezondheidstoestand van verzoeker kan bijgevolg bepalend zijn in het onderzoek om na te gaan of verzoeker onafhankelijk van zijn wil, na terugkeer naar Griekenland nog steeds in staat zal zijn zelf financieel in te staan voor de noodzakelijke medische behandeling en medicatie en minimale huisvesting om te vermijden dat hij een reëel risico loopt om zich te bevinden in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie met negatieve gevolgen voor zijn mentale gezondheid. De verwijzing van verwerende partij dat de beperkingen van het gezondheidsstelsel in Griekenland niet tot haar bevoegdheden behoren, ontslaat verwerende partij noch de Raad van de verplichting om rekening te houden met alle gegevens van de zaak, met inbegrip van de medische situatie van de verzoeker, bij de beoordeling van het risico op schending van artikel 4 van het EU Handvest.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker 64 jaar oud is en samen met zijn minderjarige dochter in Griekenland is aangekomen en met haar ook naar België is doorgereisd. Verzoeker verbleef met zijn minderjarige dochter, die medische zorgen nodig heeft omwille van een oogtumor, eerst in een opvangcentrum in Chios, dat zij na de toekenning van de status moesten verlaten. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn dochter, nadat zij het opvangcentrum moesten verlaten, weliswaar tijdelijk onderdak vonden op het domein van het landbouwbedrijf waar verzoeker werkte, maar dat, nadat zij naar Athene waren verhuisd omwille van de ziekte van zijn dochter, verzoeker geen huisvesting meer vond voor hem en zijn dochter. Verzoekers dochter kon bij slecht weer wel terecht in het huis van enkele Somalische vrouwen om te overnachten, maar verzoeker moest onder alle omstandigheden buiten slapen. Verzoeker verklaart verder tot drie maal toe hulp voor huisvesting te hebben gezocht bij HELIOS,

maar dat dit voor hem geen oplossing was omdat hij niet aan de voorwaarden kon voldoen om de huursubsidie van HELIOS te krijgen en dat hij ook via een privaat verhuurkantoor in Thessaloniki geen huisvesting kon vinden (notities PO, 8-9). Uit zijn verklaringen blijkt weliswaar dat hij tijdelijk werk kon vinden, maar uit zijn verklaringen kan niet blijken dat dit hem in staat stelde om stabiele huisvesting te vinden. In elk geval kan uit verzoekers verklaringen, zoals terecht opgeworpen in het verzoekschrift, niet worden afgeleid dat hij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om huisvesting te zoeken en het gegeven dat hij na januari 2021 niet meer ging informeren bij Helios of immobiliënkantoren kan als dusdanig verzoeker, gelet op de voorgaande vruchteloze pogingen om huisvesting te vinden via HELIOS of via een immobiliënkantoor, niet volstaan om te besluiten dat hij onvoldoende inspanningen zou geleverd hebben. Uit het voorgaande blijkt immers dat hij wel degelijke stappen heeft ondernomen om via HELIOS en private immobiliënkantoren aan huisvesting te geraken en is het niet onredelijk dat hij na januari 2021 zijn pogingen staakte nu het hem duidelijk was geworden dat hij de voorwaarden om een huis te huren niet kon voldoen. Bovendien, blijkt uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie dat statushouders die terugkeren naar Griekenland geen beroep kunnen doen op bijstand van HELIOS om een woning te huren en uit de beschikbare landeninformatie kan evenmin blijken dat terugkeerders ondersteuning kunnen krijgen van andere organisaties in Griekenland bij het vinden van een woning. Wat er ook van zij, uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten van RSA en MOBILE INFO Team van maart en februari 2021 blijkt dat in vele gevallen de afgifte van de verblijfsvergunning (ADET) plaatsvindt vele maanden nadat status werd verleend, wat vooral in het geval van subsidiaire bescherming ertoe leidt dat de statushouder de verblijfsvergunning pas kort voor de vervaldatum krijgt en deze dus ook onmiddellijk moet vernieuwen, wat ook verschillende maanden in beslag kan nemen. Meer specifiek met betrekking tot statushouders die terugkeren naar Griekenland wordt in het RSA rapport gesteld dat personen die geen geldige ADET hebben op het ogenblik van hun terugkeer naar Griekenland geconfronteerd worden met lange wachttijden voor het uitreiken/hernieuwen van hun documenten, zonder dewelke zij geen toegang hebben tot sociale uitkeringen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (p. 4).

In zoverre verzoeker wordt verweten niet voldoende initiatief te hebben genomen om een PAAYPA of AMKA te verkrijgen, stelt de Raad vast dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat sinds 2019 niet langer een AMKA-kaart wordt uitgereikt aan asielzoekers en dat sinds april 2020 het PAAYPA systeem werd geactiveerd voor asielzoekers. Voor begunstigden voor internationale bescherming blijft de AMKA kaart behouden en is deze kaart noodzakelijk voor statushouders om toegang te krijgen tot gezondheidszorg in Griekenland. Om een AMKA kaart af te leveren is evenwel ook een Belastingidentificatienummer (AFM) nodig. Daarvoor is dan weer registratie bij een Belastingkantoor nodig waarvoor een adres moet worden aangetoond aan de hand van een huurcontract op naam van de betrokkene, een elektriciteitsrekening of een certificaat van een opvangcentrum (RSA, p. 4). Volgens het RSA rapport kunnen statushouders die dakloos zijn of geen certificaat van een opvangcentrum kunnen voorleggen, geen belastingvrijstellingscertificaat bekomen. In het rapport wordt melding gemaakt van een geval van een statushouder die terugkeerde vanuit Duitsland in augustus 2020 en aan wie een AFM werd geweigerd omdat de persoon geen geldige verblijfsvergunning had (RSA, p. 5). Hoewel werd voorzien dat bij uitreiking van de verblijfsvergunning de PAAYPA automatisch zou worden omgezet in een AMKA, blijkt uit de beschikbare informatie ook dat de vertragingen en bureaucratische hinderpalen bij het uitreiken van de verblijfsvergunning ertoe leiden dat ook statushouders daadwerkelijke toegang tot gezondheidszorg ontzegd wordt, zolang zij er niet in slagen een AFM te bekomen. Daargelaten de vraag of verzoeker voldoende inspanningen heeft geleverd om een PAAYPA of AMKA te verkrijgen, werd reeds aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat statushouders die terugkeren vanuit andere EU lidstaten en niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning, zoals verzoeker, geconfronteerd kunnen worden met aanzienlijke vertragingen en bureaucratische obstakels om hun verblijfsvergunning te verlengen of te hernieuwen en bijgevolg ook om een AMKA kaart te bekomen.

Uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt verder dat zijn dochter ernstige oogproblemen heeft waarbij sprake is van een oogtumor en, onder meer omwille van haar oogproblemen, in behandeling is bij het UZ Gent en een afspraak werd gemaakt bij de dienst oogheelkunde van het UZ Gent (Historiek overzicht medisch dossier A.M.S., stuk 4 aanvullende nota verzoeker dd. 15 april 2022). Verder blijkt uit het medisch dossier van verzoeker dat, naast een operatie aan beide ogen ook melding wordt gemaakt van een operatieve ingreep voor een fistel (Historiek Overzicht medisch dossier M.H.A., stuk 4 aanvullende nota verzoeker dd. 15 april 2022). De medische problemen van verzoekers dochter in combinatie met de gevorderde leeftijd van verzoeker en diens medische problemen wijzen op een actuele verhoogde kwetsbaarheid van verzoeker en zijn dochter, mede gezien het risico om na terugkeer naar Griekenland als begunstigde van internationale bescherming, gedurende een lange periode dakloos te zijn bij gebrek aan geldige verblijfsvergunning.

Zo er geen aanwijzingen zijn dat verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland niet meer geldig zou zijn, blijkt immers uit verzoekers verklaringen en de gegevens in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dat de verblijfsvergunning van verzoeker, die volgens

zijn verklaringen subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland in 2020, ondertussen verstreken is. Verwerende partij brengt *in casu* geen elementen bij waaruit het tegendeel kan blijken. In zoverre in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de zelfredzaamheid van verzoeker en het bestaan van een netwerk, stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker weliswaar tijdelijk en kortstondig seizoensarbeid verrichtte en verzoekers dochter eveneens tijdelijk kon overnachten bij een groep Somalische vrouwen, maar dat uit niets kan blijken dat het om een duurzaam netwerk gaat waarop zij opnieuw een beroep zouden kunnen doen, noch dat dit hen in staat zou stellen om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien gedurende de potentieel zeer lange periode die nodig is om verzoekers verblijfsvergunning te vernieuwen of toegang te krijgen tot de medische verzorging die verzoekers dochter in elk geval op dit ogenblik nog steeds nodig blijkt te hebben.

Zoals reeds aangehaald blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat statushouders, zoals verzoeker, die terugkeren vanuit andere EU lidstaten en niet beschikken over een geldige verblijfsvergunning, noch een vaste verblijfplaats, geconfronteerd kunnen worden met zeer langdurige vertragingen en verregaande bureaucratische obstakels om hun verblijfsvergunning te verlengen of te hernieuwen, waardoor zij in de praktijk voor lange tijd geen toegang kunnen hebben tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg. Dat zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet, niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan dan ook, op basis van de beschikbare landeninformatie en gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker en zijn minderjarige dochter, niet worden bijgetreden.

In casu, gelet op verzoekers specifieke situatie, zijn medische problemen en de medische problemen van zijn minderjarige dochter en de recente landeninformatie onder meer met betrekking tot de obstakels voor statushouders die terugkeren naar Griekenland om hun verstreken verblijfsvergunning te verlengen/hernieuwen en om toegang te krijgen tot gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en huisvesting kan niet uitgesloten worden dat verzoeker en zijn minderjarige dochter, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om en omwille van hun actuele bijzondere kwetsbaarheid, in een toestand van achterstelling kan terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest. Gelet op het voorgaande meent de Raad dat, rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn minderjarige dochter, een verder en gedegen onderzoek zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen is.

Bijgevolg kan op dit ogenblik in deze zaak niet worden vastgesteld of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet gelezen in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie, al dan niet strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, dient bijgevolg de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET